

Sledujete pořad
Mezi Mistryni a žáky
„Reinkarnace
Šákjamuni Buddha“.
Přednáška
Nejvyšší Mistryně Ching Hai
Raising Centrum,
Kambodža –
16. května 1996
Četli jste příběh
1001 arabských nocí?
Někdo z vás ano? Ano!
Pamatujete si
na tu čarodějnici v příběhu,
když chtěla
něco vytvořit,
použila prostě
nějaký prášek,
možná mouku,
pšeničnou mouku nebo něco
a pak ji nasypala na zem
do tvaru řeky.
A pak řekla...
a pak se z toho stala řeka
a ona si v ní umyla ruce
a pak použila tu vodu,
aby uvařila nějaký lektvar
a vytvořila lidem potíže.
Nebo očarovala
nějakého hezkého prince
nebo něco,
udělala z něho žábu
nebo něco zajímavějšího,
například myš.
Takže na takovém magickém
místě, jako je seminář
v Kambodži, nemusíte
dokonce ani rozsyávat
mouku a řeka se
prostě objeví.
Viděli jste to? Ano.
A před sebou máte oceán.
Oceán, nejvyšší oceán,
dokonce i ten.
Jednoho dne ještě předtím,
než zemřel Zlatý Hlemýžď,
sešlo se kolem smrtelné
postele Jeho Veličenstva,
Zlatého Šneka mnoho žáků,
stříbrných šneků,

aby ho velebili
a rozloučili se
a naposledy mu vzdali hold.
Mnoho
stříbrných šneků, žáků
pronášelo mnoho ocenění
jako,
„Nikdy dříve jsme neviděli
tak krásného šneka!“
A ten druhý řekl:
„Ano, ano, ano!“
A další pronesl
další nádhernou větu jako:
„Nikdy jsme se nesetkali
v našem životě s tak
moudrým šnekem!“
A další řekl:
„Ano, ano, ano, ano!“
A další řekl:
„Takového soucitného
šneka nikdy v tomto světě
nenajdeme!“
A další také řekl:
„Ano, ano, ano!
Samozřejmě, jen Nejvyšší
Zlatý Šnek může být
tak soucitný.“
A pak další řekl:
„Víte co?
Myslím, že náš nejvyšší šnek
je jediný, kdo se
může spojit s Bohem
v jediném životě a dát
nám dokonce příležitost
to také dělat!“
Všichni tedy aplaudovali
a tleskali, volali hurá atd.
A ten Zlatý Šnek
A ten Zlatý Šnek
byl velmi rozrušený
byl velmi rozrušený
a neklidný.
Pomocník šneka,
který byl
stříbro-zlaté barvy
a měl dva růžky,
trochu kratší než
růžky tak zvaného
Nejvyššího Zlatého Šneka,
se zeptal zlatého šneka

s dvěma dlouhými růžky,
řekl: „Mistře,
co vás tak zneklidnilo?
Mám pocit,
že nejste moc klidný.
Neslyšel jste,
jak Vás vaši žáci
chválili?“
Protože věděl,
že Mistr, Zlatý Šnek
rád poslouchá chválu
a potlesk a to všechno.
Mistr byl chvíli potichu,
a pak ten šnek pomocník
dál naléhal, a řekl:
„Mistře, neslyšel
jste chválu vašich žáků?
Říkali, že jste
soucitný, že jste moudrý,
inteligentní, krásný, skvělý,
že jste zhmotněný Bůh
a že jste jediný ze šneků
na celém světě,
to je tak skvělé!“
Mistr šnek tedy řekl:
„Co?
Mám hodně pokory.
Oni ji ani jednou nezminili!“
To byl ten důvod, proč
byl ten mistr tak rozrušený.
To je o tom, o pokoře.
Dobrá,
něco jsem pro vás minulou
noc vybrala.
Jednoho dne
žádal nejvyšší žák
Nejvyššího Mistra šneka,
Boha skutečně
vytrvale o mistrovství.
Stále Bohu opakoval,
„Och, Bože! Podívej se sem,
Ty jsi všemohoucí
a není nic,
co bys nemohl udělat.
Dej mi jen mistrovství,
úroveň mistra v duchovnosti.
Už jsem dlouhá
léta praktikoval.
Dlouhá léta jsem
vegetariánem

a dodržuji pět pravidel
a vždy jsem se modlil.
Vstávám každý den
v půl páté ráno
a medituji do půl osmé.
A pak, jakmile přijdu domů,
najím se, umyji se a zase
hned medituji
od devíti do dvanácti.
A pak jdu do postele.
A pak zase v půl páté vstanu
a medituji a ...
a jdu pracovat a pak
se vrátím a zase medituji
a... a spím
a další ráno
vstanu a medituji znovu,
znovu a znovu.“
Och, Bože! Och Bože!
(Bůh už byl unavený!)
Ano, ano.
A Bůh říká:
„Jsem již unavený
z tvou horlivostí.“
Nicméně, Bůh řekl:
„Co tedy chceš?
Je mi líto, ale tohle všechno
že tě to neopravňuje
být Mistrem. Ještě ne.
Proč se dál nesnažíš,
abys to viděl jinak?“
A Bůh mu to neřekl,
protože je to prý
tajemství vesmíru
a ty na to musíš přijít sám.
Tedy,
ten hoch byl rozhněvaný,
když Ho mnoho týdnů
otravoval
a s Bohem to ani nepohnulo.
Vypadlo to, jako by to byl
velice nerozumný Bůh.
Tedy, jednoho dne
tlačil znovu Boha,
aby mu dal alespoň
mistrovství ochutnat,
šest měsíců zkoušky.
Protože vždy,
když na Zemi berete
nějakou práci, musíte

ji vyzkoušet, ne?
Alespoň na šest měsíců,
tři měsíce, až budou mít
obě strany jasno,
zda je ten člověk
vhodný nebo ne.
Bůh ale řekl:
„Ne, ne, ne! Mám pro
tebe něco lepšího.
Proč neřict světu,
že jsem ti dal mistrovství,
ale ty jsi ho odmítl?“
To je víc nóbl.
Bůh je chytrý,
nechtěl toho člověka
zranit, dokonce mu
chtěl dát něco lepšího.
Byl tam další Mistr,
když se narodil
jako zlatý šnek.
Když tam jednoho dne
seděl s žáky,
se stříbrnými šneky
a měděnými šneky,
kovovými šneky,
hliníkovými šneky.
Jsou různí šneci
podle jejich
vnitřního vývoje.
Během oběda mluvili.
Obědvali spolu.
A náhle přišlo zemětřesení,
velice, velice, velice silné,
9,9; všichni šneci tedy
rychle běhali, tak rychle
jak šneci mohou,
sem a tam,
nahoru a dolů, dovnitř a ven.
Naráželi do stolu
a naráželi do skla,
do dveří a do všeho.
Vše to bylo velice chaotické.
A příbytek šneků
se takto otrásal
a všechny jejich růžky
se třásly
a byl to velký chaos.
Zemětřesení
za těchto okolností
trvalo asi tři minuty.

A tak,
když zemětřesení skončilo,
všichni se vrátili
na svá místa a,
„Díky Bohu, že to skončilo!“
A Nejvyšší Mistr šnek
tam seděl s růžky
vztyčenými,
oni nemají nosy,
všimněte si, šneci,
nemají nosy,
mají jen růžky.
Jen mu ty dva růžky stály,
velice dlouhé růžky,
dlouhé a tlusté růžky,
byly přilepené k nebi,
na chvíli pokojné,
až to žáci už nemohli
déle vydržet
a zeptali se Mistra,
„Co to je?“
Jelikož věděli,
že pokaždé, když Mistr
takto vztyčí růžky,
většinou hodlá pronést
velice důležité prohlášení
nebo nějakou velkou
přednášku nebo něco
takového a jak se stát
Buddhou v jedné vteřině,
takové věci.
Byli tedy velice, velice
nervózní a v očekávání,
ale Mistr jen natahoval
růžky a nic neříkal.
Nakonec pomocník napůl
stříbrný, napůl zlatý
řekl: „Prosím,
mějte soucit, Mistře!
A řekněte nám,
co tak velkého teď máte
ve své mysli,
déle neváhejte,
všechny cítící bytosti
prahnou po Pravdě.“
Mistr tedy pomalu
spustil své růžky
na normální úroveň vědomí,
aby mohli žáci rozumět.
Protože,

kdyby byly jeho růžky příliš
nastražené, myslím, že by
obyčejní šneci nechápali.
On tedy teď sklopil
své růžky až sem,
takto a řekl:
„Viděli jste,
že jsem byl během
zemětřesení velice klidný?“
Všichni šneci řekli:
„Ano, Mistře, och ano.“
A pak Mistr po pauze
pokračoval dále,
aby to lidé víc vnímali,
„Všimli jste si,
že jsem neběhal sem a tam
jako vy všichni?“
A pak všichni žáci řekli:
„Samozřejmě, samozřejmě.“
A všechny jejich růžky
A všechny jejich růžky
jednotně tleskaly,
aby ocenily Mistra.
A teď ten Mistr Šnek řekl:
„Všimli jste si,
že jsem tady klidně seděl,
popíjel jsem čaj,
zatímco jste pobíhali
sem a tam?“
A žáci řekli:
„Ano, viděli jsme,
že tady sedíte a popíjíte.
Ale to, co jste pil,
byla sojová omáčka!
Ne čaj!“
Promiňte, špatný šálek!
Mistr byl tak klidný,
že si nevšiml rozdílu.
Pochopili jste to?
Tomu se říká
ego Mistra.
Je ego žáků
a ego Mistra.
Když tedy dosáhnete
mistrovství,
pravděpodobně budete
obdařeni egem Mistra,
ano?
Byl jeden starý muž,
asi 85-ti letý

velice pevného zdraví
a na jeho narozeniny
přišli od novin a z televize,
aby s ním udělali
rozhovor o tajemství
jeho dlouhého života.
On tedy řekl: „Och,
to není žádný problém.
Já jen každý den chodím
pět mil
a pak jezdím na kole
a když se mi chce, plavu.
Chůze je však v mém životě
základní rutinou,
předsevzal jsem si,
že budu každé ráno
chodit pět mil.“
Jeden novinář byl ale
velice skeptický,
řekl: „Můj otec
chodil také každý den
pět mil,
ale v padesáti zemřel.“
Ten starý muž tedy odvětil:
„Takže to nedělal
dost dlouho, proto.“
Pochopili jste to? (Ano.)
Měl to dělat
do osmdesáti pěti,
pak by žil dlouho, že?